

Cenam določiti
meje

MIRA MIHAJLOVIĆ, tajnica Občinskega odbora ZZB NOV Bežigrad:

»Naj bo malo manj sestankov, s tem manj papirja, manj poročil, več sklepov, če pa je potrebno dajmo vsaj včasih poprijeti za delo tudi brez plačila. Kljub TV, radiju in časopisu smo premalo obveščeni, kaj se dogaja v SR Sloveniji in v drugih republikah in pokrajinah. So dogodki in problemi, ki zanimajo širšo javnost; dovolj smo zreli, da slišimo resnico. Ni mladih ljudi na vodilnih položajih in funkcijah, v raznih organizacijah in društvih. Premalo jih vključujemo v aktivno delo na terenu in tudi sami se ne vključujejo. Tudi glede tega bi morale biti določene meje, še posebej za cene prehrane, oblačil, vrtecev, kar vse prizadene naše otroke. Starejšim in bolnim ljudem bi morali nuditi več pozornosti, takšne in drugačne nege, saj so se borili za boljši jutri. Še vedno se premalo gleda na tiste vodilne osebe in tovariše, ki pripeljejo zaupano podjetje do životarjenja. Ni v redu kazni, da ostanejo tam še naprej ali pa se jih prerazporedi celo v druga podjetja, ki jih tudi postavijo na glavo, delavce pa spravijo ob samoupravljanje. Družbena zaščita se ne izvaja dovolj strogo. Še vedno ni prave povezave med bazo in delegatskim sistemom.«

Učinkovitejše
gospodarstvo

Doktor tehničnih znanosti JANEZ HROVATIN:

»Osnova vsega boljšega je učinkovitejše gospodarstvo, za kar moramo poenostaviti naša sistemska določila, da bodo dosledno upoštevala tehnološke in ekonomske zakonitosti in nas vse v združenem delu povezala v harmonično, učinkovito skupnost. Z zaupanjem vase, ponosni na svoje delo in kvaliteto naših izdelkov, ki smo jo sposobni dvigniti na raven najrazvitejših držav v svetu, smo lahko učinkoviti. V taki učinkoviti delovni družbi, v kateri se bomo dobro počutili, kjer nas bo prevečala zavest, da je naše delo koristno in upoštevano, ne bo prostora za spletke, temveč le za humane medsebojne odnose in spoštovanje delovnih osebnosti. Zoževala se bodo področja dela »slepih potnikov«, ki ovirajo prodor ustvarjalnih sil. Vse slabo, kar mislimo in čutimo, se spontano obrača tudi proti nam. Zavedajmo se, da živimo v okolju, ki ga globoko v nas snujemo sami!«

Z uvozom
hrane
podpiramo
tujega kmeta

BRANE GRAD predstavnik zemljiške skupnosti občine:

»Tudi v kmetijstvu se ne da v enem letu urediti vsega, kar smo v 20 letih zamudili. Saj v mislih in besedah podpiramo kmetijstvo, ampak to je v glavnem na papirju. Pri nas pa rabimo 10 let da stvar pride s papirja v dejanja. Še vedno z vse večjimi davki in vse slabšimi pogoji ter raznimi neprimernimi ukrepi žagamo vejo kmetijstva. Dober gospodar pa pusti, da najprej drevo zraste, šele na to ga obžaguje. Drevo pri nas ne more obroditi. Lahko se sramujemo uvoza hrane in drugih intervencijskih uvozov. Z njimi podpiramo samo tujega kmeta in delavca na račun našega. Mi bi morali v večji meri izvažati. Mislim tudi, da naša povojna generacija nosi vso krivdo za tako barbarško ravnanje s slovensko ravninsko zemljo. Nikakor ne bi smeli preprečevati uvoza kmetijske mehanizacije, saj naša industrija še zdaleč ne proizvaja vsega kar potrebujemo.«

Tovarna
čokolade
za vse otroke

BARBARA BOŽIČ, cicibanka s Črnuče:

»V našem vrtcu imamo dosti igrac, ampak nimamo Vikija Vesoljčka. Tega pa bi rada imela, ker je tako pameten in lep... Tudi dva rumena telefona, enega za mojega brata Romana, da se pogovarjamo doma po telefonu. Poklicala bi tudi dedka Mraza na Šmarno goro, naj mi prinese punčko v vozičku in takšno čokolado z lešniki. Potem... bonbone, pa slikanico... pa... vse sorte... Če bi imela poln žakelj denarja, bi zgradila veliko tovarno čokolade in bonbonov na Črnučah in bi poklicala, da jedo Neža, Maja, Nika, Jaka, Uroš, Blaž, moj brat Roman... Tomaž pa ne, ker je poreden in mi vedno nagaja...«

Več ustvariš –
več dobiš

JANEZ ANDOLŠEK, rezkalec v TKG:

»Več discipline pri delu bi moralo biti. Starejši bi morali bolj paziti na mlajše sodelavce. Mladi, ki prihajajo iz usmerjenega izobraževanja, so slabo praktično podkovani, o delu se začnejo učiti komaj ob delu. Če v neposredni proizvodnji dosegamo boljše rezultate imamo večji osebni dohodek in s tem tudi višjo življenjsko raven. Naša delovna organizacija bi bila zmogla veliko več narediti, če bi vsi bili pripravljeni krepko prijeti za delo. Imamo dobre stroje in jih je treba maksimalno izkoristiti. Tistim, ki več delajo, naj imajo tudi večji OD. Težko breme stabilizacije je še vedno največ naloženo na delavska pleča. Zavedamo se, da se samo z boljšim delom lahko rešimo iz trenutnih težav.«

Več duhovne
kulture

ALENKA SOTLER, akademska slikarka:

»Danes se malo govori o človeku. Kadar pomislimo na težave in skrbi, se vedno pogovarjamo o materialnih dobrinah. Edina možnost za izboljšave pa je prav nasprotno, na duhovnem področju, in to v vsakem posamezniku. Želim si, da bi se človek v naši družbi kar najbolj ustvarjalno in svobodno odkril in razživel. Želim pa si tudi veliko, veliko več duhovne kulture. Za primerjavo: v času italijanske renesanse so se prebivalci Firenc pogovarjali z verzi iz Dantejeve Božanske komedije. Če pomislim, kako daleč je še do 15. stoletja.«

Upokojenci
živimo
skromno
in varčno

SAŠA NAMAR, upokojenka:

»Edini način, da se rešimo iz gospodarskih in družbenih težav je, da se dela več in boljše. Ondan sem prebrala v časopisu, da Jugoslavo ni v povprečju delamo le tri in pol ure na dan. To je grozno. Pomislite, kako bi nam bilo lepo, če bi delali vsaj šest ur dnevno. Hitro bi se rešili vseh tekočih težav. Naši vodilni si lepo zamislijo stvar, določijo predpise, toda kaj, če jih redki izvajajo. Nekateri, kljub draginji, še

vedno živijo razsipno, upokojenci pa le skromno in varčno. Če človek uživa plodove svojega trdega dela, naj mu bo. Toda posamezni bogatini lagodno živijo na račun drugih. To so tisti, ki pred davkarji skrivajo stvarni zaslužek, s krajo, raznimi prevarami in »plavimi kuvertami« pa ustvarjajo profit in privilegije v družbi. Takšnim je treba končno le stopiti na prste.«

Govorimo, ne
naredimo pa nič

OLGA BERNIK-ZOR, vzgojiteljica v VVZ Črnuče-Gmajna:

»Samo, da ne bi bilo vojne. Če bi le mogla, bi svet uredila takole: vsa bogastva bi enakomerno razdelila na vsa področja sveta. S tem bi omogočila lepše življenje tudi tistim milijonom lačnih otrok in ljudi, v razvitih državah pa zaradi tega ne bi čutili pomanjkanje. Ostali bi le brez kapitala, ki ga nalagajo v banke ali pa razsipajo. Tako bi vsi ljudje bili srečni, bilo bi več prijateljstva, spoštovanja, humanosti. Vsi bi imeli delo, kajti sreča je le v delu in v ustvarjalnosti. Vse to ni odvisno samo od enega človeka. Vsi bi morali enako misliti, enako delati in tedaj ne bi bilo izkoriščanja, zaničevanja in uničevanja človeka po človeku. Seveda: govorimo, govorimo, ne naredimo pa prav nič. Torej, od besed k dejanjem.«

Iz pušk bi letele
rože

DARJA MALEŠIČ, 8. b. razred OŠ Borisa Zihlerja:

»Mladi si še bolj kot starejši želimo miru, kajti še cela bodočnost je pred nami, pred nami je vse: žalost, veselje, sreča in razočaranja. Minevajo leta, pa še nismo pozabili tistih, ki svobode niso dočakali. Borili so se, čeprav so vedeli, da bodo lahko tudi umrli. Nekateri so padli v najlepših letih, nekateri pa so komaj dobro zaživeli. Tudi danes bi bili pripravljeni storiti vse, da bi branili domovino. Mladi bi vse storili, da bi branili mir, čeprav ga sedaj vsi ne cenimo dovolj. Če bi bilo po moje, bi iz vseh pušk na svetu letele rože, iz bomb bi se stresla pšenična zrna, rakete bi orale polja. Vsa vojaška letala bi dala otrokom, naj se igrajo in vse tanke bi predelala v nedolžne igračke. Ko bi bilo vse to res, ne bi potrebovali vojakov. Vso hrano, ki jim je namenjena, bi dala lačnim otrokom v nerazvitih državah.«

Nič ne pride
samo
od sebe

FRANC KUCLER, avtoklepar:

»Mislim, da je za vsakogar pomembno, če upoštevamo njegovo prizadevnost in rezultate dela. Vsak sam si naj pogleda in oceni kolikšna je prodajna vrednost njegovega dela. Verjetno bo treba več ljudi izšolati za proizvodna in druga donosna dela. Od delavca pa tja do najvišjega strokovnjaka bi moralo biti mnogo več narejenega in to konkurenčnih, dobrih izdelkov in storitev. Ne tako kot je mnogokrat opaziti, da delo sploh ni opravljeno do kraja. Ni še dovolj, če pridemo na delovno mesto in tam lenarimo ali kakorkoli drugače zapravljamo čas, saj čas se ne vrača. Nič ne pride samo od sebe, vse je pogojeno z velikim uspehom. Dobro delo in primerno plačilo, večja delovna disciplina in odgovornost, pa nam bo bolje.«

Več podpore
dobrim
športnikom

MILENA VRBEC, dijakinja Pedagoške gimnazije: »Na koliko drobnih problemov, ki nas mučijo vsak dan, pozabimo ko se odpravimo na kakšen izlet ali pa igramo košarko in kaj podobnega. In če bi se mladi redno ukvarjali s športom dva ali trikrat tedensko bi bilo življenje dosti bolj pestro in glava ne bi bila več polna skrbi in problemov. Vendar pa v zadnjem času opažam, da vse preveč mladih po cele dneve presedi doma ob televiziji ali zahaja v gostišča, kjer se opijajo in tudi mamila niso več slučajnost; namesto, da bi mlade čimveč družbeno in tudi politično aktivirali. V Sloveniji je položaj športnikov veliko slabši kot v drugih jugoslovanskih republikah in pokrajinah. Tudi interes za športno dejavnost pada, kar pogojuje tudi gospodarska kriza. Potrebna je večja podpora, moralna in materialna, za doseganje vrhunskih rezultatov. Če hočeš biti uspešen moraš veliko več trenirati, v šoli pa nam ne gledajo skozi prste.«

Več zaupanja
v nas mlade

JOŽE URH, vojak:

»Kot predstavnik mlade generacije sem si že večkrat zastavil to vprašanje. Morda sem pri tem tudi malo kritičen, saj vsi vemo, da takšne brezskrbne mladosti ni imela skoraj nobena generacija. Ne smemo pozabiti generacij, ki so svoja najlepša leta preživele v vojni, da so mnogi dali življenja za svobodo in da so bila leta takoj po osvoboditvi prav tako zelo težka. Toda časi se spreminjajo, prav tako ljudje, običaji in njihove navade. Situacija, v kakršni se nahajamo, ni rožnata. Mlada generacija je na veliki preizkušnji. Treba ji je bolj zaupati, ji dati več možnosti v odločanju in upravljanju. Treba je je tudi bolj aktivirati. Vsi poznamo besede »Na mladih leži svet«. In slej ko prej bodo mladi res morali prevzeti vse stvari v svoje roke, seveda pa jih je treba na to tudi pravočasno pripraviti. Že več let se ukvarjam z vrhunskim športom in lahko trdim, da je šport ena najbolj zdravih in koristnih družbenih aktivnosti. Vendar ji v tem današnjem strašnem tempu življenja dajemo vse premajhno vlogo.«

Še psi več ne
lajajo na
pismošose

STANKO SMODIČ, pismošosa na pošti št. 13:

»Da bi nam bilo boljše je treba zaustaviti nenehno naraščanje cen, več delati in manj govoriti, dosegati večjo produktivnost in dobiti tudi ustrezen osebni dohodek za ustvarjeno delo. Nam pismošosam bo lažje, če bo v svetu manj zla, bede in lakote, manj bolezni in nesreč. Tedaj bi v naših torban nosili več veselih in prijetnih sporočil. Če bi se ljudje bolj spoštovali in ljubili, bi bilo tudi več toplih in lepih besed v pismih, na čestitkah ali razglednicah, več denarnih nakaznic, darilnih bononov in paketov. Skratka: ljudje bi živeli bolj humano življenje in se človek ne bi počutil tako osamljenega v stanovanjskih blokih. Prej smo pismošose imeli več neposrednih stikov z ljudmi v svojem dostavnem okolišu. Zdaj smo nekakšen servis: odvržeš pismo v predal, naslovnika pa najbrž ne boš nikoli videl, ne z njim poklepeta in delil radost ali žalost. Niti psi več ne lajajo na pismošose.«

Pripravil: IVAN ŠUČUR